

Hồi 66

Cao Thâm Vô Lượng

Hoa Vô Khuyết biến sắc.

Hắn định ninh là Đồng tiên sanh hạ thủ, ngờ đâu y lại hú vang một tiếng dài nữa, rồi chuyển mình hướng qua một thân cây gần đó, vòng tay đánh ra một chưởng.

Một tiếng rắc vang lên, tiếp theo là một tiếng âm, thân cây gãy, táng cây đổ.

Y chuyển mình thành vòng tròn, đúng hơn là cái vòng tròn đó có chỗ hở, mà nơi chỗ hở đó là nơi Hoa Vô Khuyết và Tiểu Linh Ngư đứng.

Mình vừa chuyển, tay vừa vung, liên tiếp những tiếng rắc, tiếng âm vang lên.

Trong một phút, y đã đánh hàng mấy mươi thân cây, rồi giơ chưởng cuốn dần dần, bốc thành trốt, trốt hết cành nhỏ, hốt lá đưa lên cao xoáy thành hình ốc, cao hơn táng cây lớn.

Khu rừng khuyết hẳn một góc.

Góc rừng gồm những thân cây rất lớn, tàng phải rộng khuyết đi một phần, phần khuyết đó dĩ nhiên phải lớn.

Chàng đảo mắt nhìn quanh, trừ phía sau, có lẽ là định chạy thử, song nghĩ lại, chàng đánh liều đứng nguyên tại chỗ, rồi cười hì hì, thốt:

- Người không muốn ta trông thấy thì tốt hơn là ta không nhìn.

Người đó cười lạnh:

- Như vậy là thông minh, bởi dù người muốn nhìn cũng chẳng biết ta ở đâu mà nhìn, càng tìm càng phí công vô ích.

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Nhưng, không muốn ta trông thấy, người còn đến đây làm gì ?

Người đó hừ một tiếng:

- Người không nghĩ ra sao ?

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- Ta nghĩ, người sẽ không bao giờ giết ta !

Chưởng lực đó, bình sanh Tiểu Linh Ngư chưa từng thấy, mà có lẽ Hoa Vô Khuyết cũng chưa từng thấy như chàng.

Chàng lè lười ra lúc nào chẳng rõ, khi Đồng tiên sanh ngưng tay rồi, chàng mới hay là chiếc lưỡi ló ra quá dài, và chùng như nó cứng lại, phải khó khăn lắm chàng mới rút vào miệng được.

Một con người có vũ công cao như vậy, muốn giết chàng đâu phải là một việc khó khăn ?

Có thể bảo, giết chàng còn nhanh, còn dễ hơn cái việc chớp mắt.

Chàng hiểu, Đồng Tiên Sanh hận chàng vô cùng, trong dân giả người ta ví cái hận ở độ đó, là cái hận thấu xương.

Nuôi cái hận tột độ như thế, đương nhiên là Đồng Tiên Sanh không thể dung thứ cho chàng sống sót được.

Giả như y bóp nát xác thân chàng, hoặc xé xác chàng ra thành mảnh vụn như đồng rác, cũng vị tất là y hả hận một phần.

Nhưng, thay vì hạ sát chàng, y lại trút niềm hận lên thân cây, hủy diệt tất cả mấy mươi thân cây rồi, mà đôi mắt của y vẫn còn bốc lửa.

Tại sao ?

Tại sao y hận Tiểu Linh Ngư cực độ, nhưng lại không thể giết chàng rồi mượn thân cây thay thế chàng, để mà trút niềm hận ?

Hỏi để mà hỏi, tự hỏi, Tiểu Linh Ngư làm sao thấu đáo được tâm tư của con người đối diện ?

Trong khi chàng suy tư, thử tìm hiểu nguyên nhân, Đồng Tiên Sanh chuyển bước đến trước mặt Hoa Vô Khuyết,

Y gần giọng, hỏi:

- Người muốn đợi ba tháng sau mới giết hấn, phải vậy không ?

Hoa Vô Khuyết gật đầu:

- Phải !

Đồng Tiên Sanh hừ một tiếng:

- Giả như bây giờ, ta xuất thủ, hạ sát hấn, người nghĩ sao ?

Hoa Vô Khuyết biến sắc mặt lướt nữa.

Hấn đảo nhanh ánh mắt sang Tiểu Linh Ngư, đoạn lẩm nhẩm:

- Nếu bây giờ, tiên sanh hạ thủ, thì ... chỉ sợ đệ tử ... đệ tử ...

Đồng Tiên Sanh hét:

- Thì người ngăn trở ta, phải không ?

Hoa Vô Khuyết thở một hơi dài:

- Điều đó thì ...đệ tử ...

Đồng Tiên Sanh bỗng bật cười cuồng dại, tiếp:

- Người quyết trọng tín nghĩa, ta là bậc tiền bối, khi nào lại làm khó cho người ? Người muốn đợi ba tháng, ta chấp nhận cho người chờ đợi, ta cần gì phải gấp chử ?

Câu nói đó, Hoa Vô Khuyết nằm mộng cũng không tưởng là Đồng Tiên Sanh có thể thốt lên được.

Thực là ngoài ý tưởng của hấn ! Mà cũng là ngoài chỗ liệu của Tiểu Linh Ngư.

Dĩ nhiên, Hoa Vô Khuyết phải mừng.

Hấn chụp câu nói ngay, sợ Đồng Tiên Sanh hối hận rồi lấy lại gấp.

Hấn thốt:

- Đa tạ Tiên sinh !

Đồng Tiên Sanh đang cười vang, ngưng ngay tràng cười buông gọn:

- Bây giờ thì người đi đi, không còn việc gì cho người ở đây nữa.

Hoa Vô Khuyết lại liếc sang Tiểu Linh Ngư một thoáng:

- Còn hấn ...

Đồng Tiên Sanh cộc lốc:

- Hấn ở lại đây !

Hoa Vô Khuyết kinh hãi:

- Không lẽ Tiên sinh muốn ...

Đồng Tiên Sanh lạnh lùng:

- Nếu ta muốn giết hấn, thì đâu đợi đến phút giây này ?

Hoa Vô Khuyết suy nghĩ một chút, cúi thấp đầu, tiếp:

- Tiên sinh không muốn giết hấn, thì nên buông tha hấn đi, cái hẹn ba tháng đệ tử nghĩ rằng hấn chẳng bao giờ sai thất.

Đồng Tiên Sanh cười lạnh:

- Vô luận hấn thủ tín hay không trong ba tháng đó, ta phải bảo hộ hấn, ta không muốn hấn bị tổn thương, ta phải giữ hấn còn nguyên vẹn ba tháng sau, ta sẽ giao hấn cho người, không sút mẻ một phần da, mất một sợi lông.

Tiểu Linh Ngư vụt cười khan:

- Cho hấn giết ngon tay ? Như tên đồ tể giết con lợn mập tròn, không sút cân lượng ?

Đồng Tiên Sanh gật đầu:

- Đúng vậy.

Tiểu Linh Ngư cười lớn hơn một chút:

- Như vậy là nhọc cho người quá chừng ! Như vậy là phiền phức cho người quá chừng ! Người chịu nổi sao ?

Đồng Tiên Sanh bĩu môi:

- Bảo vệ người, như bảo vệ một con chó, có gì nhọc, có gì phiền phức cho ta ? Chó của ta ai dám động đến ? Ta lại thừa thức ăn, cứ thỉnh thoảng quăng ra, người mặc sức mà bổ dưỡng, ta lo gì người sút cân lượng ?

Tiểu Linh Ngư cũng bĩu môi:

- Cho rằng dễ bảo hộ ta, là người lắm ! Lắm lớn ! Ta chẳng có cái tật nào khác hơn thiên hạ, ngoài cái tật chuyên gây phiền lụy cho ngoại nhân. Ta lại thích cái tật đó, và cũng bởi cái tật đó của ta mà khách giang hồ ai ai cũng muốn giết ta. Tất cả đều giết ta, chẳng phải chỉ có mỗi mình người ! Thì, liệu người bảo vệ ta chu đáo không chứ ?

Đồng Tiên Sanh lạnh lùng:

- Trừ Hoa Vô Khuyết, trên đời này chẳng còn ai giết được người !

Tiểu Linh Ngư nhấn mạnh:

- Thật vậy ?

Đồng Tiên Sanh so vai:

- Lời nói của ta là thước ngọc khuôn vàng, giang hồ cúi đầu, câm miệng mà nghe, chẳng một ai dám dị nghị, đừng nói là phản kháng, vi phạm.

Tiểu Linh Ngư chột thờ dài:

- Người nói lớn lối quá ! Nếu trong thời gian ba tháng bất hạnh ta gặp điều gì, thì người mất mặt với đời ! Tốt hơn, người nên rút lại lời nói đi. Ta sẵn sàng chấp nhận người rút lại đó, câm như chẳng nghe vậy.

Đồng Tiên Sanh hét:

- Trong ba tháng đó, ta bảo đảm người luôn luôn còn nguyên vẹn ! Nếu có điều gì, thì chính ta chịu trách nhiệm.

Tiểu Linh Ngư hướng sang Hoa Vô Khuyết, cười hì hì, hỏi:

- Hoa huynh có nghe rõ ràng y nói như thế nào đó chứ ?

Hoa Vô Khuyết cũng cười, đáp:

- Tự nhiên có nghe, nghe rất rõ !

Tiểu Linh Ngư hỏi:

- Nghe rõ, mà có nhớ lâu không ?

Hoa Vô Khuyết vẫn cười:

- Tự nhiên nhớ lâu !

Tiểu Linh Ngư cười lớn:

- Thế thì ta yên trí rồi ! Trong ba tháng đó, vô luận ta làm việc gì, cũng chẳng quan hệ, bởi chẳng một ai dám tìm cách hãm hại ta, hãm hại ta tức là bôi lọ vào mặt người, trên đời này có ai dám can đảm bôi lọ vào mặt người ?

Đồng Tiên Sanh lạnh lùng:

- Người cũng yên trí luôn, là trong vòng ba tháng đó, người sẽ chẳng làm được gì cả.

Tiểu Linh Ngư chớp mắt:

- Chỉ sợ vị tất ...

Hoa Vô Khuyết nhớ ra, Tiểu Linh Ngư điêu ngoa man trá phi thường, tâm cơ linh xảo cực độ. Đồng Tiên Sanh dù có võ công cao, song chắc gì người không lằm mưu của chàng ?

Đối phó với một con người gian hoạt như Tiểu Linh Ngư, đâu có phải là chuyện dễ dàng ?

Nghĩ như thế, Hoa Vô Khuyết điểm một nụ cười:

Hắn cười thành tiếng, tiếng cười của hắn vọng đến tai Đồng Tiên Sanh, hắn cười thành thật, song Đồng Tiên Sanh tưởng là hắn phóng những mũi tên nhọn vào màn tai của y.

Y nổi giận, quát:

- Sao người chưa chịu đi ? Còn đứng đó chờ gì nữa ?

Hoa Vô Khuyết thu nụ cười, thốt:

- Ba tháng sau ...

Tiểu Linh Ngư cất tiếng chặn:

- Hoa huynh yên trí, đi đi ! Ba tháng sau, tại hạ sẽ có mặt tại nơi đó, chờ Hoa huynh !

Chàng dùng cái sáo của giang hồ, xung hô với Hoa Vô Khuyết, đây là lượt thứ hai, cốt để chọc tức Đồng Tiên Sanh.

Chàng càng tỏ ra thân thiết với Hoa Vô Khuyết, Đồng Tiên Sanh càng bực tức.

Cái chiêu bài bằng hữu mà chàng và Hoa Vô Khuyết cùng treo lên, là cái đinh to trong con mắt của Đồng Tiên Sanh.

Tự nhiên, mắt có đóng đinh, còn ai không muốn nhổ cây đinh đó ?

Chàng day qua Đồng Tiên Sanh, hỏi:

- Bây giờ, ta nói với hấn mấy câu, người có yên tâm chẳng ?

Đồng Tiên Sanh lạnh lùng:

- Trên đời này, chẳng có việc gì đáng làm cho ta bận tâm cả.

Tiểu Linh Ngư nhếch nhếch đôi cánh mũi, cười hì hì:

- Đành là vũ công của người rất cao, song cái tài thổi phồng ếch bằng trâu của người, cũng có hạng lắm.

Đồng Tiên Sanh phẫn nộ:

- Người dám vô lễ ?

Tiểu Linh Ngư cười hì hì:

- Tại sao ta không dám ? Trong vòng ba tháng, có ai dám làm gì thương tổn đến ta mà ta phải sợ ? Đúng vậy không chứ ?

Đồng Tiên Sanh đuối lý, tức vô cùng.

Y cũng sững sốt luôn, không tưởng là Tiểu Linh Ngư quật y liền tại trường.

Mới bắt đầu mà chàng còn gây tức như vậy, trong thời gian ba tháng, y sẽ còn bao nhiêu dịp tức bực nữa ?

Tiểu Linh Ngư bước đến trước mặt Hoa Vô Khuyết, điểm một nụ cười, thấp giọng thốt:

- Rất tiếc là y mang chiếc nạ quỷ đó, chứ nếu không thì chúng ta nhìn thần sắc của y mà thích thú biết bao !

Chàng cố ý hạ thấp giọng để chứng tỏ là chàng nói một điều bí mật, đồng thời cũng cố ý nói cách nào cho Đồng Tiên Sanh nghe lời.

Làm ra vẻ bí mật, để đối phương chú ý, hễ chú ý là phải lắng nghe, trong khi đó, chàng cân phân âm độ cách nào, vừa có vẻ bí mật, mà cũng vừa cho lọt vào tai đối phương.

Có như thế, chàng mới kích thích được đối phương.

Hoa Vô Khuyết cơ hồ không dần nén nổi cơn buồn cười.

Để nghiền nát tiếng cười chực thoát khỏi vành môi, hấn phải dang hắng mấy tiếng, rồi vờ chẳng nghe Tiểu Linh Ngư nói gì, hỏi lại:

- Người nói chi ?

Tiểu Linh Ngư tiếp:

- Vào giờ Ngọ ngày mai, Yến Nam Thiên đại hiệp chờ ta tại khu rừng hoa, người có thể thay thế ta đến đó gặp đại hiệp chăng ? Nếu được, thì người cho đại hiệp biết rằng, ta vì bận chút việc không y ước được !

Dĩ nhiên, câu thứ hai, chàng hạ thấp giọng hoàn toàn, câu này bằng mọi giá, chàng không thể để cho Đồng Tiên Sanh nghe.

Hoa Vô Khuyết cau mày:

- Yến Nam Thiên ? ...

Tiểu Linh Ngư thở dài:

- Ta biết, người có sự bất hòa với Yến đại hiệp, cho nên, cái điều ta nhờ người làm đó, người làm được thì tốt, không làm được thì thôi, tuyệt đối ta không phiền trách gì người !

Hoa Vô Khuyết bỗng bật cười:

- Trong vòng ba tháng, chúng ta là bằng hữu của nhau, có phải vậy không ?

Tiểu Linh Ngư gạt đầu:

- Cái đó là hẳn rồi !

Hoa Vô Khuyết tiếp:

- Bằng hữu ủy thác một việc, ta có thể từ khước việc đó chăng ?

Tiểu Linh Ngư nhìn sững hẳn một lúc, lại bật cười luôn:

- Hay ! Rất hay, có một bằng hữu như người, thật là chẳng uổng công ta kết giao !

Hoa Vô Khuyết trầm ngâm giây lâu, đoạn lộ vẻ u buồn, thốt:

- Rất tiếc là chỉ có ba tháng, ba tháng thôi, quá ngắn.

Hắn lộ vẻ u buồn, nhưng giọng nói thì lạnh nhạt, cái u buồn dành cho Tiểu Linh Ngư, sự lạnh nhạt thì để phân trần với Đồng Tiên Sanh.

Tiểu Linh Ngư thấy rõ sự tương phản đó, chàng nghe nhói ở con tim, chàng gượng cười, đáp:

- Ba tháng, là chín mươi ngày, chín mươi ngày là một ngàn lẻ tám mươi giờ, một khoảng thời gian ngàn lẻ tám mươi giờ, đâu phải ngắn, nếu mình biết hưởng dụng ?

Hoa Vô Khuyết tiếp:

- Nhưng, trong khoảng một ngàn lẻ tám mươi giờ đó, ta không thấy người, đến khi thấy được nhau rồi, là cái tình bằng hữu cáo chung, chúng ta là hai cừu nhân, đối diện nhau !

Tiểu Linh Ngư mỉm cười:

- Trong thiên hạ, có biết bao nhiêu sự việc xảy ra ngoài dự liệu của con người ? Những sự việc đó, xảy ra khắp mọi nơi, từng giờ, từng phút, từ cổ đến kim dù là ngoài dự liệu, song vẫn phát sinh đều đều, và biết đâu, trong vài hôm sắp tới, ta sẽ chẳng có dịp gặp người ?

Hoa Vô Khuyết thở dài:

- Ta không có thời gian quen tin vào sự lạ !

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Người càng không tin, sự lạ lùng càng đến với người ! Cái hay, không có chỗ mong chờ, ước nguyện mà có, cái hay là tự nhiên sự lạ lại đến, nó đến bất ngờ, do đó mới có thích thú ! Người có đồng ý với ta về điểm đó chẳng ?

Hoa Vô Khuyết ngẩng mặt nhìn chàng:

- Người tin nơi sự lạ ?

Tiểu Linh Ngư lại cười:

- Nếu ta không tin, hay đúng hơn, nếu ta không thường gặp sự lạ, thì làm gì ta còn giữ được nụ cười yêu đời như thế này ? Có thể là ta đã bỏ mạng từ lâu, nếu sự lạ chẳng đến với ta !

Bồng, Đồng Tiên Sanh lạnh lùng cất tiếng:

- Trước kia thì sao, ta không cần thiết, chứ bắt đầu từ phút giây này, sự lạ vĩnh viễn chào biệt người rồi, sự lạ chẳng bao giờ đến với người nữa !

Y trầm giọng, hướng qua Hoa Vô Khuyết:

- Người chưa đi sao ?

o0o

Chờ cho Hoa Vô Khuyết đi khuất dạng rồi, Tiểu Linh Ngư thở dài, thốt:

- Một con người đáng yêu quá chừng ! Rất tiếc là hãn xuất thân không nhằm chỗ !

Đồng Tiên Sanh cười mỉm:

- Xuất thân không nhằm chỗ chính là người đó ! Bởi ít nhất người cũng sắp chết vì tay hãn.

Tiểu Linh Ngư trầm lặng một lúc lâu, đột nhiên bật cười khan:

- Nếu một con người bắt buộc phải chết, thì nếu có chết nơi tay hãn, cũng sướng hơn là chết do bất cứ kẻ nào trên cõi trần thế này ! Sướng hơn nhiều.

Đồng Tiên Sanh hét:

- Người không hận ?

Tiểu Linh Ngư bĩu môi:

- Tại sao ta phải hận ?

Đồng Tiên Sanh hừ một tiếng:

- Tôn trưởng của hấn, sát hại phụ mẫu của người !

Tiểu Linh Ngư cười lạnh:

- Lúc cha mẹ của ta chết, có thể là hấn chưa ra đời, mà dù có ra đời đi nữa, thì bất quá hấn chỉ là cục thịt vô tri vô giác, như vậy những việc làm của sư phó hấn làm, có liên quan gì đến hấn ? Sư phó của hấn ăn cơm, chẳng lẽ nuôi dưỡng hấn để hấn hốt phân cho à ?

Nếu câu đó, thốt ra với bất cứ hạng người nào, ngoài cái giang hồ, thì thiên hạ sẽ hoan nghinh chàng lắm lắm.

Nhưng, rất tiếc là chàng lại thốt với Đồng Tiên Sanh, một nhân vật giang hồ.

Phàm trên giang hồ, ân oán truyền đời truyền kiếp, đệ tử thay sư phó mà báo thù, con thay cha mẹ báo phục, việc báo phục thực hành như được phát động bởi một cái máy, chẳng cần hiểu lý do, chẳng cần có nguyên nhân, cứ theo lời ủy thác, cứ theo những di ngôn, mà nhắm mắt thực hành.

Thì, đem vấn đề liên quan mà làm câu bàn cho lý luận, là sai !

Người ta luôn luôn lấy đạo lý, lấy chính nghĩa làm chiêu bài để cầu danh, chuốc lợi.

Nhưng người ta không hề dùng đạo lý, bằng vào chính nghĩa, mà cởi mở oan cừ, giải tỏa oán hờn tươi đẹp hơn.

Thì, cái quy củ của môn phái bắt buộc kẻ truyền nhân phải nhắm mắt bước trên cá nhân của chính mình, để đi theo mục đích do tôn trưởng hoạch định.

Tuy nhiên, Đồng Tiên Sanh phải phục cái tư tưởng siêu thoát của Tiểu Linh Ngư, trên giang hồ, rất hiếm kẻ lập luận như chàng.

Việc làm của sư phó, đệ tử không liên quan ! Nghĩa là cái vinh cái nhục, cái lo hay cái mừng của sư phó, hoàn toàn không dính dấp gì đến đệ tử !

Hướng chi, sư phó có những hành động tàn ác.

Đồng Tiên Sanh sững sờ một lúc, lại tìm một lý do khác khích Tiểu Linh Ngư.

Y cao giọng hỏi:

- Hấn đã đoạt tình yêu của người, chẳng lẽ người không hận hấn ?

Tiểu Linh Ngư cười khổ:

- Khi một nữ nhân đổi dạ thay lòng thì chẳng có lực lượng nào lôi cuốn nữ nhân đó trở về bến cũ ! Hẳn có trách nhiệm gì trong sự đổi thay đó ? Hà huống nếu một nữ nhân cảm thấy cần đổi dạ thay lòng thì sự đổi dạ thay lòng đó, nếu là vì hẳn, thì lại càng hợp lý ! Bởi hẳn đáng được cho bất cứ nữ nhân nào thay lòng đổi dạ. Hẳn là cái bến tiên, nữ nhân trần tục tìm cái bến đó mà đổ con thuyền, thì sự lựa chọn ấy rất đáng giá !

Đồng Tiên Sanh lại sững sờ.

Cuối cùng, y nổi giận hét:

- Cái thù giết cha mẹ, cái hẳn đoạt tình yêu, bất cứ trên đời này cũng dám chết để báo phục, chỉ riêng mỗi một mình người lại chẳng quan tâm, chỉ riêng có người thản nhiên như người ngoại cuộc ! Người có còn là con người không chứ ?

Tiểu Linh Ngư nhìn Đồng Tiên Sanh không chớp mắt, một lúc lâu, bật cười lớn, hỏi:

- Tại sao người muốn ta hận hẳn ?

Đồng Tiên Sanh phát cáu:

- Người hận hay không hận hẳn, quan hệ gì đến ta chứ ?

Tiểu Linh Ngư cười dài:

- Phải rồi ! Ta hận hẳn hay không hận hẳn, điều đó có quan hệ gì đến người ! Người cần gì phải khổ tâm đề cập đến việc của ta ?

Tiểu Linh Ngư tiếp luôn:

- Ta biết, người luôn luôn muốn ta cùng hẳn đánh nhau đến một mất một còn, người cầm chân ta, trong vòng ba tháng là vì người sợ ta với hẳn ngày càng thân thiết với nhau, cuối cùng rồi hẳn không giết ta. Đúng vậy không nào ?

Đồng Tiên Sanh quát:

- Người đừng tưởng mình là thông minh, nói năng hữu lý ! Người muốn nói nhảm nói nhí cách nào, đó là cái quyền của người, ta chẳng mảy may quan tâm !

Tiểu Linh Ngư cười nhẹ:

- Hẳn muốn tự tay hẳn giết ta, nhưng hẳn không thể nói rõ nguyên nhân, do đó như thế nào ? Kỳ quái hơn.

Đồng Tiên Sanh đổi chiến lược:

- Tuy người không hận hẳn, song hẳn giận người. Do đó, hẳn muốn giết người. Việc đơn giản như vậy, có điểm nào kỳ quái đâu ?

Tiểu Linh Ngư bĩu môi:

- Người tưởng rằng hấn hận ta thật sự ?

Chừng như Đồng Tiên Sanh có giết mình.

Y hét:

- Hấn không thể không hận người !

Tiểu Linh Ngư cười ha hả:

- Thì đó, đó chính là điều mà ta thấy kỳ quái ! Người hay sư phó của hấn, muốn giết ta, đâu phải là khó khăn gì mà không làm nổi ? Nhưng, các người không động thủ, do đó, ta nghi rằng các người không muốn cho ta chết, thực sự là như vậy. Bất quá, người muốn có cái cảnh Hoa Vô Khuyết tự tay giết ta, các người muốn nhìn tận mắt cái cảnh hấn đưa tay lên, hạ sát ta, thấy được cái cảnh đó, là các người khoan khoái trong lòng.

Đồng Tiên Sanh hừ một tiếng:

- Bảo hấn giết người là một cách thực hiện cái ý của ta muốn cho người chết, có cái gì khác biệt đâu mà người phân tách ?

Tiểu Linh Ngư lắc đầu:

- Khác biệt lắm chứ ! Người đừng che dấu, không ích lợi gì đâu ! Mà cái khác biệt đó tuyệt diệu lắm ! Ta biết, bên trong hấn có mọi nguyên nhân cực kỳ kỳ quái, rất tiếc là hiện tại, ta chưa khám phá ra cái nguyên nhân đó thôi ! Tuy nhiên, ta hứa với người là sớm muộn gì ta cũng khám phá được.

Đồng Tiên Sanh trầm ngâm một lúc, đoạn cười lạnh thốt:

- Dù có một nguyên nhân nào, vĩnh viễn người không khám phá nổi, đừng mơ tưởng.

Tiểu Linh Ngư bĩu môi:

- A ? Thật vậy sao ?

Đồng Tiên Sanh gật đầu:

- Đó là một điều bí mật, mà trong thiên hạ chẳng có một ai biết được ! Chỉ có hai người biết thôi, và hai người đó chẳng bao giờ tiết lộ với người !

Tiểu Linh Ngư chớp mắt, ánh mắt của chàng bừng sáng lạ kỳ, một lúc lâu, chàng thốt:

- Chắc chắn là Di Hoa cung chủ biết ! ...

Đồng Tiên Sanh lại gật đầu:

- Dĩ nhiên rồi !

Tiểu Linh Ngư hét:

- Di Hoa cung chủ là hai chị em, mà người nói trên đời này chỉ có hai người biết, thế tại sao người cũng biết ? Thế tại sao có đến ba người biết.

Đồng Tiên Sanh giật mình, song nổi giận ngay:

- Người nói nhiều quá rồi, bây giờ thì đã đến lúc người khép miệng lại.

Y vụt vươn tay, điểm huyết chàng.

Y hành động nhanh quá, Tiểu Linh Ngư dù giương mắt nhìn y vẫn không thấy y cử động như thế nào.

Không thấy y hành động, tức nhiên chẳng thấy đôi tay của Đồng Tiên Sanh.

Đồng Tiên Sanh lạ kỳ thật. Giấu mặt, giấu mày, trên giang hồ cũng có lắm người làm nhưng tại sao y lại giấu luôn cả đôi tay ?

Đôi tay có gì khác lạ, mà y phải giấu ?

Bất quá, bàn tay con người, có thô, có mịn, có lớn có nhỏ, do theo bàn tay đó, đối tượng đoán ra là bàn tay của nam nhân hay của nữ nhân.

Có thể thôi. Tại sao y giấu.

oOo

Hoa Vô Khuyết làm sao tránh khỏi hoài nghi về thái độ của Đồng Tiên Sanh ?

Nhưng, hấn là con người kín đáo, đừng ai mong tìm hiểu được tâm tư hấn, mà cũng đừng ai mơ vọng hấn sẽ bày tỏ tâm tình.

Tất cả bảy tình mừng, giận, thương, ghét, vui, buồn, muộn, hấn chỉ giữ cho mỗi mình hấn, và bảy tình đó được bao bọc bên ngoài một lớp giá băng.

Lớp giá băng do Di Hoa cung tạo cho hấn, khoác lên người hấn từ lúc hấn còn là một khối thịt vô tri vô giác.

Trở về phòng, hấn chưa tỉnh hấn rượu, mặc dù sự tiếp xúc vừa qua với Đồng tiên sanh, sự gặp gỡ Tiểu Linh Ngư bất ngờ, làm chấn động toàn thân hấn, ngang với tiếng sét.

Sáng ra, thái dương len cao rồi, hấn còn ngủ, một giấc ngủ nặng nề.

Hấn nằm trên giường một lúc lâu, sau đó tỉnh lại, vì có tiếng động khê bên ngoài.

Hấn bước xuống giường, khoác vào mình chiếc áo, bước ra cửa.

Giang Biệt Hạc đã có mặt chẳng rõ từ lúc nào, lão ta đang đứng dựa bên cột cây trong hoa viên, lão nhìn hấn, điểm một nụ cười, rồi từ từ bước đến hấn.

Lão thốt:

- Đêm qua, ngu huynh có ước hẹn với một người, thành ra phải xuất ngoại, khi trở về, thấy hiền đệ tự rót tự uống, uống mãi không ngừng đến say vùi.

Lão không đề cập đến tiệc rượu tại tửu lâu, lão lại thay đổi lối xưng hô, không gọi Hoa Vô Khuyết với tiếng huynh, mà lại còn tự xưng là huynh.

Mấy tiếng ngu huynh, hiền đệ, nghe ra có chiều thân mật làm sao !

Nguyên nhân nào thúc đẩy lão tỏ ra thân thiết hơn trước ?

Chẳng qua, lão muốn chứng tỏ là dù có kẻ áp dụng kế ly gián, giữa lão và Hoa Vô Khuyết, chẳng có gì lạ xảy ra cái tình nghĩa của song phương vẫn còn nguyên vẹn.

Mà có thể kế ly gián đó còn làm cho song phương thân mật hơn, bằng cố là lối xưng hô đã được thay đổi rồi.

Lão tự ý thay đổi, Hoa Vô Khuyết có tán đồng hay không ?

Hoa Vô Khuyết mỉm cười:

- Bấy giờ, tiểu đệ mới biết, say rượu không phải là một cái bệnh, nhưng say rượu lại khó chịu hơn bất cứ một chứng bệnh nào !

Hấn đảo mắt nhìn quanh, thấy gia nhân trong trang viện hoạt động đều đều, kể qua người lại, bận rộn vô cùng.

Hấn lưu ý, thấy tất cả đều có vẻ khẩn trương.

Sao lạ vậy ? Trong nhà này, có biến cố chi đây sao ?

Hấn hỏi:

- Việc gì thế ?

Giang Biệt Hạc thở dài:

- Con gái của Đoàn Hiệp Phi tự sát !

Hoa Vô Khuyết kêu lên:

- Sống trên vàng bạc, bước trên nhung lụa, còn bất mãn điều gì nữa mà tự sát ?

Giang Biệt Hạc cười khổ:

- Hiền đệ quên nàng là một nữ nhân sao ? Mà nữ nhân thì chỉ có một biện pháp duy nhất để giải quyết những vấn đề khó khăn là tự sát ?

Giang Biệt Hạc đưa hai tay lên trời:

- Chỉ có cao thiên mới biết được tại sao ? Ngu huynh nghe nói, nàng hôn mê, và trong lúc hôn mê, nàng nói sảng mãi câu này: Ta không xứng đáng với hấn. Ta có lỗi nặng với hấn. Hấn sẽ chẳng bao giờ còn màng đến ta nữa ! ...

Hoa Vô Khuyết lấy làm lạ:

- Hấn là ai ?

Giang Biệt Hạc lại đưa tay lên trời:

- Chỉ có cao thiên mới biết được hoàng tử của lòng nàng là ai ?

Hoa Vô Khuyết thốt:

- Trong cơn mê, Đoàn cô nương nói sảng, thế thì không đến nỗi nguy hiểm lắm, đại khái nàng không thể chết được !

Giang Biệt Hạc cười nhẹ:

- Sát nhân, là một việc khó, tự sát cũng chẳng là việc dễ dàng gì ! Cứ theo sự hiểu biết của ngu huynh thì vạn cổ đến nay, số nữ nhân tự sát thì nhiều, mà chung quy chẳng có mấy nàng thành công, hầu hết đều còn sống nhăn, và hầu hết đều thên thẹn mỗi khi nhắc đến vụ tự tử của mình ...

Hoa Vô Khuyết cũng cười:

- Nói như nhân huynh, thì ngược lại thành công nhiều hơn !

Giang Biệt Hạc cười lớn:

- Hiền đệ đúng là tri kỷ của bọn nữ nhân ! Không ngại nhọc, nói hộ cho nữ nhân mấy tiếng, họ mà nghe được, chắc mát ruột lắm, và tri ân hiền đệ không ít.

Hoa Vô Khuyết chớp chớp mắt, hỏi:

- Bây giờ là lúc nào rồi, Giang huynh ?

Giang Biệt Hạc đáp:

- Quá giờ Ngọ rồi.

Hoa Vô Khuyết kêu lên:

- Ạ ? Tiểu đệ ngủ cái gì mà ...

Hấn vừa thốt, vừa quay mình trở vào nhà, tắm rửa.

Giang Biệt Hạc vào theo, nhóng một câu:

- Say quá, thì lâu tỉnh lắm, chỉ còn có cách lấy rượu giả say mà thôi. Nếu hiền đệ chấp thuận, ngu huynh sẽ đưa hiền đệ đi làm mấy chén Hoàn Hồn tửu.

Hoa Vô Khuyết cười nhẹ, đáp:

- Hiện tại, đừng nói là uống một hớp, chỉ nhìn thấy rượu thôi, là đầu nhức lên liền !

Giang Biệt Hạc tiếp:

- Hay là ngu huynh đưa hiền đệ dạo một vòng ?

Hoa Vô Khuyết mỉm cười:

- Tiểu đệ ở tại thành phố này cũng khá lâu, khi nào lại lạc đường mà nhân huynh phải nhọc công hướng dẫn !

Giang Biệt Hạc đứng tại ngưỡng cửa, sượng sùng một lúc lâu, mới gượng cười thốt:

- Nếu vậy thì ngu huynh xin phép trở lại xem Đoàn cô nương đã hoàn toàn bình phục hay chưa !

Mường tượng lão phát giác ra, Hoa Vô Khuyết có dấu lão một điều gì đó.

Nhưng, khi nào lão nói ra ? Lão âm thầm hoạch định một biện pháp, đối phó với thái độ của Hoa Vô Khuyết.

Lão cáo từ Hoa Vô Khuyết rồi bước ra ngoài, đi một vòng gặp hai đại hán.

Lão thì thầm với chúng mấy câu. Chúng tuân lệnh đáp:

- Tuân lệnh !

Nhìn theo bóng hai đại hán đến khuất dạng, Giang Biệt Hạc nở một nụ cười nham hiểm, lẩm nhẩm:

- Hoa Vô Khuyết ơi ! Nai tơ sánh sao được với cáo già ? Ta tuy nhất tâm kết giao với người, song chừng như người khinh miệt ta, như thế là nếu ta có tâm gì, người cũng không oán trách ta được ! Cái lỗi này, do người mà có, chẳng phải do ta đâu nhé !

Lão tự hồ không hiểu là mỗi con người đều có ít nhất một nỗi niềm, không thể giải bày cùng bất cứ ai, cái nỗi niềm đó, sống để dạ, chết mang theo.

Bởi, không biết hay không chịu biết như vậy, lão muốn tất cả mọi người phải phơi lộ lòng dạ cho lão thấy, lão không chấp nhận ai giấu diếm lão bất cứ việc gì.

Giá như người nào giấu lão một điều, dù cái điều đó chẳng liên quan gì đến lão, lão cũng cho rằng người ấy khinh miệt lão.

Cũng chẳng đáng trách Giang Biệt Hạc, nếu đáng trách là trách lão trót thành một tay gian hùng, vì từ xưa đến nay, có tên gian hùng nào lại chẳng đa nghi ?

Và, thường thường thì chính cái bịnh đa nghi đó hại những tên gian hùng, hoặc táng gia, bại sản, hoặc là mất mạng.

o0o

Khắp thành phố, ở mỗi con đường, có hai người ngằm canh giữ, một ở cuối, một ở đầu, chúng cải trang như khách thường nhân, hoặc uống trà uống rượu, hoặc mua sắm vật này vật kia.

Cũng có kẻ bách bộ, nhìn đông, nhìn tây, ngấm xem sự vật.

Hoa Vô Khuyết cũng đã ra phố rồi, và hấn lững thững bước đều, ung dung nhàn hạ.

Có lúc, hấn dừng chân, nghe con tim trong lồng trước một cửa hàng hót líu lo.

Rồi hấn lại lững thững đi, đến một hiệu trà, vào uống mấy chén.

Hấn lại đi quanh quẩn một lúc, vào hiệu mì, ăn một tô. Hấn đứng tại đâu, vào nơi đâu, hấn đi đến con đường nào, làm gì, tức khắc có người thông báo cho Giang Biệt Hạc hay.

Giang Biệt Hạc ngồi tại nhà, biết rõ mọi cử động của Hoa Vô Khuyết Lão trầm ngâm, tự lẩm nhẩm:

- Nghe chim hót ? Uống trà ? Ăn mì ? Nhất là cái vụng uống trà ! Có khi nào một người vào quán trà độc ẩm ? Cái thú độc ẩm, hấn có từ bao giờ ? hấn có ước hẹn với ai tại quán trà ?

Đại hán báo cáo tin đó, đáp:

- Hoa công tử vào quán trà, ngồi một mình, lâu lắm mà chẳng có ai đến nói năng gì.

Giang Biệt Hạc cau mày:

- A ?

Một lúc lâu, một đại hán khác chạy về, báo cáo:

- Hoa công tử đã rời khỏi quán trà !

Một lát nữa, đại hán thứ ba chạy về, báo cáo:

- Hiện tại, Hoa công tử đang đứng xem Vương Thiết Tý đánh võ, bán thuốc.

Giang Biệt Hạc lại cau mày:

- Xem đánh võ, bán thuốc ? Hấn có thể xem những cái trò như vậy à ? Các người cố gắng theo dõi, xem có kẻ nào trong đám khán giả đó, nói năng gì với hấn chẳng ?

Đại hán đó lắc đầu:

- Chẳng có người nào tiếp cận Hoa công tử cả.

Giang Biệt Hạc hỏi:

- Hiện tại, tên nào đang canh chừng tại đó ?

Đại hán đáp luôn:

- Trương Tam và Lý A Ngưu.

Vừa lúc đó, Trương Tam chạy về.

Khác hơn ba người trước, gã vừa vào là mọp ngay dưới đất, lấp bắp thốt:

- Hoa công tử đột nhiên mất dạng.

Giang Biệt Hạc nhảy dựng lên, như dấm phải đồng than hồng.

Mặt xanh dờn, mắt đỏ ngầu, lão vỗ bàn hét:

- Người đi rồi phải không ? Giữa ban ngày bộ hành không ngừng qua lại, khi nào hấn dám giở thuật kinh công mà thoát đi ? Tại sao người không thấy hấn đi đâu ? Tại sao hấn mất dạng quái dị như vậy được chứ ?

Trương Tam run giọng:

- Vương Thiết Tý và đệ tử của y đang múa xong đường đơn đao và đường hoa thương, đến lượt con gái y múa lưu tinh chùy. Ngờ đâu nàng đó sử dụng chiêu Vạn Lý Tróc Nguyệt thì đường giây chùy đứt, quả chùy to bằng quả dưa hấu bay vút lên không, những người xem ai ai cũng sợ quả chùy rớt xuống đầu vỡ sọ, kinh hoàng xô nhau mà chạy, gây cái cảnh hỗn loạn không tưởng nổi.

Giang Biệt Hạc hừ một tiếng:

- Và người cũng chạy luôn như chúng ?

Tự nhiên gã phải chạy chứ, chẳng lẽ gã đứng nguyên tại vị trí giám thị Hoa Vô Khuyết, nếu quả chùy rớt xuống đầu gã thì còn gì ? Đứng lại mà chết rồi ai chạy về báo cáo với lão ?

Vô lý thật !

Trương Tam run rẩy:

- Cũng may, tiểu nhân đứng khá xa hí trường một chút, không sợ gì phải chạy, song sự kiện đó làm cho tiểu nhân phân tâm phần nào, và tiểu nhân không tránh khỏi nhìn lên theo quả chùy. Khi quả chùy rớt xuống, Vương Thiết Tý đánh trống đánh phèn la, tiếp tục diễn trò, tiểu nhân nhìn lại, không còn thấy Hoa công tử tại đó nữa.

Giang Biệt Hạc trầm giọng:

- Giây lưu tinh chùy, bằng thép tốt đánh lại, làm sao tự nhiên mà đứt được ?

Trương Tam cúi thấp đầu hơn:

- Tiểu nhân không hiểu tại sao ?

Giang Biệt Hạc lạnh lùng:

- Ta chỉ sợ người nhìn con gái Vương Thiết Tý đến rơi con mắt nên chẳng còn trông thấy gì ?

Trương Tam kêu lên:

- Tiểu nhân đâu dám thế ?

Giang Biệt Hạc cao giọng:

- Đôi mắt của ngươi vô dụng quá, còn để lại làm gì nữa ?

Hai đại hán lôi Trương Tam ra ngoài, gương mặt Trương Tam xám xịt như đất, gã chẳng dám mở miệng van cầu nữa tiếng. Một lúc sau có tiếng rú thảm vọng đến, tiếng rú thảm chẳng làm cho Giang Biệt Hạc nao nao chút nào.

Lão tự lẩm nhẩm:

- Hoa Vô Khuyết đi đâu chứ ? Tại sao hắn trốn tránh ta ? Hay là hắn có ước hẹn với Tiểu Linh Ngư, để cùng thảo luận biện pháp đối phó ta ? Nếu cả hai hiệp tác với nhau, thì đúng là vận số của ta đến hồi đen tối rồi đó.

Ánh mắt bừng lên, bốc rục sát khí, lão cười lạnh tự tiếp:

- Thà ta phụ người trong thiên hạ chứ ta không thể để thiên hạ phụ ta. Giang Biệt Hạc ơi ! Ngươi hãy ghi nhớ câu đó, làm phương châm xử thế !

Ra khỏi thành rồi, Hoa Vô Khuyết điểm một nụ cười.

Nếu có ai chặn hắn, hỏi:

- Tại sao đường giầy lưu tinh chùy lại đứt ?

Hắn sẽ cười thành tiếng, cười lớn tiếng.

Dùng một viên đạn nhỏ, làm đứt đường giầy bằng thép, lại to, tạo được thành tích đó, tự nhiên Hoa Vô Khuyết đắc ý vô cùng.

Và, nếu có ai hỏi nữa rằng:

- Tại sao người lấy đá chọi cho đứt giầy lưu tinh chùy ?

Hắn sẽ cười tươi và đáp:

- Trong mấy ngày nay, ta học tập cái lối tùy cơ ứng biến, gặp khó phải dùng mưu, trong mấy hôm nay ta thức ngộ nhân tâm nham hiểm, thế tình xảo trá, ta không còn tin tưởng con người là những động vật đáng quý nữa. Ta không dám đặt hy vọng vào bất cứ một cá nhân nào ngoài ta !

Hắn đi thẳng đến khu rừng hoa.

Hoa đã bị kiếm khí làm tươi tả, gia dĩ hôm nay bầu trời không trong sáng, mây xám giăng mắt đôi nơi, khung cảnh tiêu điều, thê thảm lạ.

Dù còn lại một số hoa tiên cảnh, số hoa đó quá lẻ loi, là hoa rừng lại cô đơn nên không đẹp, một số ít không thể làm tươi cái khung cảnh quá phũ phàng.

Rồi một cơn gió từ xa cuốn về, gió hôm nay lại lạnh hơn gió hôm qua, gió rút những cánh hoa tàn, vun rải trong không gian, lượn bay, không như cánh bướm, mà lại giống những mảnh tim ánh màu hồng.

Quanh Hoa Vô Khuyết, là một vầng âm đậm bao vây.

Hắn nghe lòng nao nao buồn ...

Hắn nghĩ đến cái việc hội kiến với Yến Nam Thiên, nụ cười gượng trên môi tắt luôn.

Nụ cười gượng gạo vì hắn còn biết làm gì `hơn là cười với mình, song cảnh âm đậm kia làm héo nụ cười đó, bây giờ thì cái ý nghĩ về cuộc hội kiến lại làm tắt luôn.

Hắn biết, sẽ có những bất tường chờ đợi hắn trong cuộc hội kiến này. Nhưng, biết vậy mà làm sao hắn không đến được ?

Hoa rơi ngày hôm qua, gió đã hốt đi rất nhiều, rải ra khắp quanh vùng đó, còn lại một vài đóa héo, một vài cành nát, hắn không dám nhìn bởi hắn càng nhìn càng liên tưởng đến một cái gì trong con người hắn, cái đó sẽ tan nát trong tương lai hoặc gần, hoặc xa ...

Hắn ngẩng mặt lên, dẫm chân lên xác hoa mà đi vào rừng.

Bóng ai kia ? Bóng đó, trắng như tuyết đứng tựa vào một thân cây, mặt nhìn xuống, chùng như đếm những hoa rụng.

Bóng đó đưa lưng về Hoa Vô Khuyết, song hắn cũng nhận ra được đó là một nữ nhân.

Suối tóc đen dài buông phủ đôi vai, càng làm nổi bật màu áo trắng.

Chẳng những hắn biết bóng đó là một nữ nhân mà hắn còn hiểu hơn nữa bóng đó là ai ?

Còn ai nữa ? Nếu chẳng phải là Thiết Tâm Nam với vóc dáng quen thuộc ? Còn ai nữa, quyến luyến cái khung cảnh này, nhớ nhung mà tìm đến ?

Hoa Vô Khuyết không tưởng là gặp Thiết Tâm Nam tại đây, trong phút giây này.

Hắn tự hỏi, có nên gọi nàng chẳng, hay cả hai cứ lờ đi, ai suy tư cứ suy tư, ai chờ người, cứ chờ người.

Dù nên gọi, dù không nên gọi, trước hết hắn nghe nhói ở con tim.

Thực ra, hắn thống khổ vô cùng, hắn thống khổ trường kỳ, chứ không đợi gì có Thiết Tâm Nam rồi, mới thống khổ.

Bất quá, cái niềm thống khổ chột tăng lên, chùng như hắn bị kích thích mạnh khi nhìn thấy nàng.

Nàng có nghe tiếng chân của Hoa Vô Khuyết chẳng ?

Nàng đứng đó, tựa mình vào thân cây, mắt nhìn xuống, đầu không quay lại.

Chừng như nàng đang bị ngàn muôn nỗi niềm bao bọc, ngăn cách nàng với cái thực tại, nàng không nghe, không thấy gì từ ngoại cảnh, nàng đang nhìn vào lòng, sống với tâm tư.

Một cơn gió cuốn nhẹ về, phất qua mái tóc đen huyền, tóc tan mỏng, biến thành một áng mây mờ, để lộ nửa hình đôi bờ vai tưởng chừng như Hoa Vô Khuyết có thấy chiếc cổ trắng ngần sau làn tóc.

Lâu lắm, nàng mới buông tiếng thở dài, rồi tự lẩm nhẩm:

- Hoa nở, hoa tàn, hoa rơi, hoa tan nát ! Hoa sẽ khô, hoa sẽ nát, mục thành đất. Đời người nào khác chi hoa ? Đời thiếu nữ lại càng giống như hoa hơn.

Giọng nói lâm ly ảo não cực độ, giọng nói có ẩn ước u oán, đau buồn. Vào lứa tuổi xuân mà nàng sớm gặp cái cảnh quá bi thảm như vậy, nghĩ cũng đáng thương.

Mà làm sao nàng bi thảm ?

Hoa Vô Khuyết nhất định không làm kinh động đến nàng nên từ từ quay mình, từ từ ly khai, nhưng cái tâm muốn đi, mà chân khó nhích.

Rồi hắt buột miệng thở dài.

Chừng như Thiết Tâm Nam vừa kinh ngạc, vừa mừng rỡ, đến bây giờ nàng mới quay lại, quay đầu lại, quay đầu rồi, chẳng nói chi nhiều, chỉ gọi:

- Người ... !

Một tiếng thôi !

Một tiếng bao hàm đủ ngàn muôn ý, đối với những kẻ lấy lòng hiểu lòng một tiếng thôi cũng đủ lắm rồi.

Hoa Vô Khuyết điểm một nụ cười. Nụ cười của hắt, nhạt chẳng ? Khổ chẳng ? Gượng gạo chẳng ?

Hắt hỏi:

- Cô nương vẫn mạnh ?

Mới hôm qua, cùng đi với nhau đến đây, Thiết Tâm Nam chạy trốn, song phương cách mặt chưa trọn ngày, Hoa Vô Khuyết hỏi nàng có mạnh chẳng, nghĩ cũng lạ.

Trong thời gian đó, nàng có thể ngã bệnh nặng hay sao ? Mang bệnh nặng rồi, nàng bình phục nhanh như vậy sao ?

Nhưng, nếu không hỏi thế, thì hắt phải nói gì ? Bởi, cái câu đầu tiên là câu khó nhất.

Tuy nhiên, Thiết Tâm Nam cũng hiểu được, hắn muốn nói cái gì khác hơn hắn muốn nói nhiều hơn bởi hắn không vượt nổi bức tường kiên cố nên hắn phải giản đơn một cách nhạt nhẽo như vậy.

Câu hỏi đơn giản nhạt nhẽo quá, Thiết Tâm Nam làm sao đáp được ? Nàng chỉ gật đầu.

Một cái gật đầu vô vị, tránh né, như Hoa Vô Khuyết hỏi một câu tránh né.

Lâu lắm, Hoa Vô Khuyết tiếp một câu:

- Cô nương không tưởng là tại hạ đến đây ?

Trời ! Thiết Tâm Nam đợi ai, mà hắn cho rằng lắm ? Thay vì mong cái người nàng đợi, đến đây thì nàng lại thất vọng vì chính là hắn đến ?

Câu nói đó như mũi kiếm xoáy vào tim nàng.

Thiết Tâm Nam cúi đầu, chẳng rõ thực tâm hay khách sáo, chẳng rõ có hiểu nổi ẩn ý của Hoa Vô Khuyết chẳng, nàng buông nhẹ:

- Trông thấy người không thọ thương, ta cao hứng vô cùng !

Nàng thốt nhỏ quá, cơ hồ chính nàng cũng chẳng nghe nàng nói gì, thế mà Hoa Vô Khuyết nghe rất rõ.

Mường tượng hắn ở ngay trong tâm tư nàng, ở nơi cái nguồn phát xuất câu nói.

Hắn cũng cúi đầu, cũng thấp giọng:

- Đa tạ cô nương !

Xa vắng quá ! Họ cố đến gần nhau, song càng thốt, họ càng thấy đang ra xa nhau, xa mãi ...

Thiết Tâm Nam cố gắng trở về gần, cắn mạnh vào môi, rồi thốt:

- Hôm qua, ta chạy đi ... chạy một mình ...chắc người trách ta.

Hoa Vô Khuyết mỉm cười:

- Tại hạ đâu dám trách cô nương ! Lý do gì cho phép tại hạ trách ?

Phải cố gắng lắm hắn mới điếm nổi một nụ cười. Hắn cố cười cho được tự nhiên, nhưng hắn biết trước là khó thành công lắm.

Cũng may, Thiết Tâm Nam không thấy nụ cười đó.

Phảng phất nàng không dám nhìn hắn.

Lại một lúc lâu, Thiết Tâm Nam thở dài, tiếp:

- Thực ra, ta có rất nhiều lời muốn nói với người, chỉ vì ta chẳng biết phải nói như thế nào, nên chưa nói được.

Hoa Vô Khuyết đáp:

- Cô nương khỏi phải nói tại hạ đã hiểu hết rồi, hiểu trước khi cô nương muốn nói.

Thiết Tâm Nam chớp mắt:

- Người hiểu ?

Hoa Vô Khuyết lại cười, dịu giọng tiếp:

- Có những người rất khó bị kẻ khác quên đi, lắm lúc mình tưởng là đã quên rồi, quên được rồi, nhưng khi gặp nhau thì thức ngộ ra, chỉ là quên tạm như một lượn sóng ngầm, chìm trong lòng biển, bùng lên là bùng mạnh không tưởng.

Thiết Tâm Nam hỏi với giọng đặc:

- Người tha thứ cho ta ?

Bây giờ, nàng ngẩng mặt lên, gương mặt đẹp đằm ìa lệ thắm.

Van cầu tha thứ, Thiết Tâm Nam van cầu hấn chấp nhận cái sự thể mà song phương hiểu ngầm, có phải vậy không ?

Hoa Vô Khuyết không nhìn nàng, hấn lại cười.

Có những nụ cười bi thảm hơn những cái mếu, nhưng người ta không mếu mà lại cười, bởi cái mếu không biểu hiện được trọn vẹn sự chua chát, đau xót trong tâm.

Hấn bỗng trở nên trầm tĩnh lạ, hấn thốt:

- Thực sự thì cô nương chẳng có việc gì đến đổi van cầu kẻ khác lượng thứ. Nếu tại hạ ở vào trường hợp của cô nương, hấn cũng phải làm như vậy thôi.

Thiết Tâm Nam tiếp:

- Ta ... đối xử không đẹp với người ... Tại sao người không mắng ta ? Tại sao người không trách ta ? Người mắng ta, trách ta, ta còn dễ chịu hơn. Người càng tỏ ra thông cảm, ta càng đau khổ nhiều.

Niềm khích động bốc mạnh nàng khóc thành tiếng.

- o O o -